

1

Als ik je vertelde dat ik met één blik een man had gedood, zou je dan de rest van het verhaal willen horen? Het hoe, het waarom en wat er daarna gebeurde? Of zou je op de loop gaan voor mij, voor deze gevlekte spiegel en mijn ongewone vlees? Ik ken je. Ik weet dat je niet zult wegrennen, maar laat me dan hiermee beginnen: een meisje, op een bergkam, een klip, haar vreemde haar dat door de wind naar achteren wordt geblazen. Een jongen, ver onder haar, op zijn boot. Laat die twee hun hart bij elkaar uitstorten – hun verhaal is ouder dan de tijd. Geef hun gelegenheid om zich bloot te geven tot ze te veel onthullen.

Laat me beginnen op mijn rotsachtige eiland.

We woonden daar al vier jaar, mijn oudere zussen en ik, een eeuwige verbanning waarvoor we zelf hadden gekozen. En in bijna alle opzichten sloot de plek perfect aan op mijn behoeften, want het was er verlaten, mooi en onherbergzaam. Maar de eeuwigheid duurt lang en er waren dagen

waarop ik dacht dat ik gek zou worden – nee: waarop ik dacht dat ik het al wás.

Ja, we waren ontsnapt. Ja, we leefden nog, maar we leefden maar half, omdat we ons in grotten en schaduwen verscholen. Mijn hond, Argentus, mijn zussen en ik: soms klonk mijn gefluisterde naam in de bries.

Medusa, Medusa, Medusa – in herhalingen en genomen beslissingen, mijn leven, mijn waarheden, mijn kalmere dagen, de gedachten die opkwamen: alles was weggevallen. En wat bleef er over? Deze grillige rotsformaties, een arrogant meisje dat terecht was gestraft, een verhaal over slangen. Een wrede werkelijkheid: alle veranderingen in mijn leven waren monsterlijk geweest. En dan nog een waarheid: ik was eenzaam en kwaad, en woede en eenzaamheid kunnen uiteindelijk hetzelfde gaan smaken.

Vier jaar ballingschap op een eiland is een hele poos om na te denken over alles wat er in je leven is misgegaan, over alle dingen die je zijn aangedaan en waarover je niets te vertellen had. Vier van die eenzame jaren versterken je hunkering naar vriendschap en voeden je dromen over liefde. Dus je staat boven op een klip en verschuilt je achter een rots. Dan verschijnt er een jongen en krijg je het gevoel dat je dromen binnenkort misschien wel bewaarheid worden. Maar deze keer zal het leven niet wreed zijn. Ditmaal zal het mooi en gelukkig worden.

Het eerste wat ik van die jongen zag – ik op het randje van de klip, turend naar beneden, hij op zijn boot, zich nergens van bewust – was zijn rug. Een aantrekkelijke rug. De manier waarop hij zijn anker in mijn wateren uitgooide. Vervolgens, toen hij rechtop ging staan, de contouren van zijn hoofd. Een perfect hoofd! Hij draaide zich om en hief zijn gezicht op naar mijn eiland. Hij keek, maar zag mij niet.

Ik weet veel over schoonheid. Té veel, zelfs. Maar ik had nog nooit iemand zoals hij gezien.

Hij was ongeveer net zo oud als ik, lang en goed geproportioneerd, al was hij wel iets te mager, alsof hij een verre reis met die boot had gemaakt en nooit had leren vissen. Het zonlicht was verliefd op zijn hoofd en toverde diamanten in het water om het te kronen. Zijn borst was een trom waarop de wereld een ritme sloeg, en zijn mond de muziek om erboven te dansen.

Het was pijnlijk om naar die jongen te kijken, maar ik kon mijn ogen niet van hem afhouden. Ik wilde hem oppeuzelen alsof hij een honingkoek was. Misschien was het begeerte, misschien was het angst – misschien wel allebei. Ik wilde dat mij me zag, maar was ook bang dat hij me zou zien. Mijn hart verbaasde me als een verse blauwe plek waaraan je wilt voelen.

Hij leek een schatting te maken hoe hoog en onbedwingbaar mijn rotsen waren. Een hond, verantwoordelijk voor de blaf die me naar deze uitkijkpost had gelokt, rende als een bal van licht over het dek heen en weer.

‘Orado!’ riep de jongen naar de bal van licht. ‘Doe in naam van Zeus een beetje rustig!’

Hij klonk gespannen, maar zijn stem was helder. Hij had een vreemd accent, dus ik nam aan dat hij van ver kwam. Orado ging zitten en kwispelde. Mijn beurse hart veerde op toen ik naar de hond keek. Ik vroeg me af of hij een vriendje voor Argentus kon zijn, want ik wist dat mijn hond naar een soortgenoot had verlangd.

Maar je weet wat ik in werkelijkheid dacht: een vriend voor mij.

De jongeman hees zich op een rots en liet zijn benen in het water bungelen. Hij aaide Orado, maar verder deed hij niets. Zijn ineengedoken houding gaf me de indruk dat hij hier niet wilde zijn en hopeloos verdwaald was. Hij zag eruit alsof hij weer op het dek van zijn boot wilde springen, zijn zeilen wilde uitrollen en weg wilde varen.

Doe het, smeekte ik hem geluidloos vanaf mijn schuilplaats. Ga hier weg. Dat is beter voor ons allebei. Er is een reden waarom mijn klippen te hoog zijn.

Net toen deze gedachten als ongewenste bloemen tot bloei kwamen, kwam er een andere gedachte bij me op. Kom, kom naar boven. Klim omhoog en kijk naar mij!

Hij zou echter nooit naar me kunnen kijken. Medusa, zei ik tegen mezelf, stel je zo'n moment eens voor. Onmogelijk. Want wat zou hij zien – een meisje of een monster? Of beide tegelijk? Mijn hoofd begon te kronkelen, alsof het mijn onrust voelde. Ik hief mijn handen op en hoorde zacht gesis.

Vier jaar eerder had ik prachtig haar gehad. Nee – ik moet zeggen: vier jaar eerder was alles anders geweest, en het feit dat ik mooi haar had was destijds eigenlijk bijzaak. Maar omdat ik vaak te horen heb gekregen dat ik ijdel ben, uit de monden van mensen die het desondanks hun goed recht vonden om naar me te lonken, kan ik het je net zo goed vertellen: ik had prachtig haar. Het was lang en ik droeg het los, behalve wanneer ik met mijn zussen ging vissen, want je wilt geen haar in je ogen als je een octopus probeert te vangen. Het was donkerbruin, het viel golvend over mijn rug en mijn zussen parfumeerden het met tijmolie.

Ik had er nooit lang bij stilgestaan. Het was gewoon mijn haar. Maar later zou ik het gaan missen.

Tegenwoordig wonen er slangen op mijn hoofdhuid, van mijn nek tot aan mijn kruin en mijn voorhoofd. Ja, dat lees je goed. Slangen. Geen lokje menselijk haar, maar gele en rode slangen, groene, blauwe en zwarte slangen, slangen met stipjes en slangen met strepen. Een slang in de kleur van koraal. Een andere lijkt wel van zilver. Drie of vier slangen hebben de kleur van glanzend goud. Ik ben een vrouw met een sissend hoofd. Dat is nog eens een gespreks-onderwerp, als er iemand zou zijn met wie je een gesprek kon beginnen.

Op deze wereld heeft niemand zo'n hoofd als ik. Tenminste, dat denk ik – ik kan me vergissen. Misschien wonen er over de hele wereld wel vrouwen met slangen in plaats van haar. Mijn zus Euryale vond ze een geschenk van de go-

den. Daar zat wel wat in – ik heb ze letterlijk aan de godin Athena te danken –, maar ik was het niet met haar eens. Ik had een pruik van palingen, veeleisende beestjes, een hoofd vol prikkelbare giftanden. Waarom zou een jonge vrouw die gewoon haar leven wil leiden zo'n hoofd willen hebben?

Als ik ademhaalde, voelde ik de slangen ook ademen, en als ik mijn spieren spande, richtten zij zich op om uit te halen. Euryale zei dat ze intelligent waren omdat ik dat ook was, en dat hun kleuren en karakters gevarieerd waren omdat ik ook vele kanten had. Ze waren onhandelbaar omdat ik dat was, en soms gedroegen ze zich netjes omdat ik me netjes gedroeg. Toch was onze relatie niet symbiotisch, want ondanks dit alles kon ik hun gedrag nog altijd niet voorspellen. Na vier jaar samen was ik de beesten nog steeds niet helemaal de baas. Ik was bang van ze.

Ik deed mijn ogen dicht en probeerde niet te denken aan Athena en haar afschuwelijke waarschuwing voordat we ons huis ontvluchtten: 'Wee de man die nu nog zo dom is om jou aan te kijken!' Ze was meteen weer vertrokken en had haar waarschuwing niet toegelicht, en wij waren kort daarna geschokt en verdrietig gevlucht. Ik wist nog steeds niet wat er zou gebeuren als een man me aankeek.

Nou ja, niet dat ik graag aangekeken wilde worden. Ik was het beu dat er altijd naar me was gestaard, en nu, met die slangen, wilde ik me alleen nog maar verbergen. Ik voelde me afzichtelijk door die beesten, en ik vermoed dat dat precies Athena's bedoeling was.

Ik voelde een beweging van een kleine slang die ik Echo noemde. Echo was roze, had smaragdgroene ringen op haar lijf en was zowaar zachtaardig. Ik draaide me in de richting waarnaar Echo zich uitstreckte en merkte dat mijn blik ergens naartoe werd getrokken. Een punt van een glinsterend zwaard, dat onder een geitenvel op het dek van de boot lag. Niet zomaar een oud, beschadigd zwaard vol inkepingen en roestkleurige bloedvlekken, zoals de zwaarden van andere mannen, maar een splinternieuw exemplaar met een glanzende punt.

Nog nooit gebruikt, daar was ik van overtuigd.

Echo siste, maar ik negeerde haar waarschuwing. Ik had het vier jaar lang zonder gezelschap van mijn leeftijd moeten stellen, en de jongen was erg knap. Ik wilde het gevaar van dat zwaard wel riskeren als ik naar hem kon blijven kijken.

Het begon allemaal door Argentus en Orado, onze vierpottige cupido's. Mijn hond rook de geur van zijn hond in de bries en rende onze grot uit. Voordat ik hem kon tegenhouden, rende hij met zijn lange poten over de haarspeldbochten van de rotswand naar de kust.

Daarop sprong Orado van de rots, en hij holde met grote passen naar mijn opdoemende wolfshond, alsof hij een keizer was die zijn ambassadeur op het eiland begroette. Ik durfde nauwelijks adem te halen toen onze honden rondjes om elkaar heen draaiden. De jongen kwam met een ver-

warde blik overeind en keek weer omhoog naar de steile rotswand, alsof hij probeerde te begrijpen waar Argentus in vredesnaam vandaan was gekomen. Hij draaide zich weer om naar het dek van zijn boot, waarop het voorste deel van zijn zwaard zichtbaar was. Tot mijn opluchting liet hij het wapen daar liggen.

‘Hallo daar,’ hoorde ik hem tegen Argentus zeggen.

Al bevonden we ons boven op de klippen, mijn slangen maakten zich klein en rolden zich op zodra ze zijn stem hoorden, waardoor ik opeens een nest van slakkenhuisjes op mijn hoofd had. Argentus begon te grommen. Stil, zei ik tegen mijn slangen. Laten we kijken wat er gebeurt. De jongeman hurkte omdat hij Argentus over zijn kop wilde aaien, maar Argentus deinsde terug.

‘Wie ben jij?’ riep ik naar beneden. Ik vroeg het uit paniek, bang dat de achterdochtige reactie van Argentus op deze nieuwkomer hem elk moment terug naar zijn boot kon drijven. En ik vroeg het ook uit hoop: op de een of andere manier leek het heel belangrijk dat deze jongen een dag, een week, een maand op mijn eiland zou blijven. Of misschien nog wel langer. Mijn lot kreeg een andere wending. Ik was niet van plan die kans te laten schieten.

De jongen keek geschrokken omhoog, maar ik wist dat hij me niet kon zien. Ik was er heel goed in geworden om me vlak voor iemands neus te verbergen.

‘Ik heet Perseus!’ riep hij terug.

Perseus. Hij zei het onmiddellijk, alsof de wolken zijn

naam zouden moeten kennen. Hij verschool zich nergens achter.

O, goden. Perseus. Zelfs nu bezorgt zijn naam me een rilling over mijn rug.

Wat zou er zijn gebeurd als Argentus niet had gegromd?

Als ik niet eenzaam was geweest?

Als ik niets had gezegd?

Als, als, als – waarom kijken wij stervelingen altijd achterom en verbeelden we ons dat er een makkelijker pad had kunnen zijn? We denken dat dit allemaal niet zou zijn gebeurd. We denken bijvoorbeeld dat Perseus verder zou zijn gezeild, met zijn zwaard en Zeus mag weten wat nog meer onder dat geitenvel, en dan zou ik nu niet zo met jou praten. Misschien zat ik nu dan nog te wachten op dat eiland. Hier zou ik in elk geval niet zijn geweest.

Maar het liep allemaal anders. En het makkelijke pad was nooit voor me weggelegd.

Onderaan de puinhelling die rechtstreeks naar mijn schuilplaats leidde begon Perseus heen en weer te lopen. 'Wie ben jij?' wilde hij weten.

O, niemand. Gewoon een meisje dat met haar rare zussen en haar hond een enkeltje naar een eiland heeft geboekt. Hier valt niets te zien...

'Blijf waar je bent,' riep ik, want hij zocht inmiddels een plek waar hij naar boven kon klimmen.

Perseus stapte achteruit en keek naar de kale klippen.

‘Wat, hier?’

‘Is dat een probleem, soms?’ Ik klonk pedanter dan ik me voelde.

‘Wie ben je? Ik kan je niet zien.’ Hij wilde naar de plek lopen waar Argentus was verschenen.

‘Je mag niet naar boven komen!’ riep ik uit.

‘Heb je misschien iets te eten?’ schreeuwde hij terug. ‘Ik... Ik bedoel, mijn hond heeft erge honger.’

‘Achter je ligt de zee. Je zou een vis kunnen vangen.’

‘Niet mijn sterkste kant.’

‘Kun je niet met een hengel omgaan?’

Perseus lachte, een geluid dat barsten in mijn vastberadenheid veroorzaakte, een geluid dat zelfs nu nog in mijn ziel zit. Daar stond een jongen die om zichzelf kon lachen. Zulke jongens waren zeldzaam.

‘Alsjeblieft,’ zei hij. ‘Ik beloof je dat ik je niet lang zal lastigvallen.’

‘Waar moet je naartoe?’ riep ik naar beneden.

Perseus draaide zich om en keek naar de eindeloze blauwe zee. ‘Misschien ben ik er al,’ zei hij. Hij spreidde zijn armen en draaide zich weer naar het rood van de rotsen die zich naar de zon verheven. Ik vroeg me af wat er zou gebeuren als ik van de klip sprong en naar beneden buitelde. Zou hij me dan opvangen?

‘Goed dan,’ vervolgde hij. ‘Ik geef het toe. Ik ben verdwaald.’

‘Hij kan niet vissen en hij kan niet op de sterren navigeren,’ zei ik. ‘Is er iets wat hij wel kan?’

Perseus haalde een hand door zijn haar, en mijn hart bezweek als een eierdooier in een pan. Kom hierheen, smeekte een stilzwijgende stem in me. Kom dichterbij en laat me je bekijken.

En toen die andere stem: ‘Wee de man die nu nog zo dom is om jou aan te kijken!’

‘Ik ben op een missie gestuurd,’ vertelde Perseus. ‘De wind heeft me uit koers geblazen.’

‘Een missie?’

‘Ik mag er niet veel over zeggen. Ik wil er al helemaal niet over praten als ik onderaan een rotswand naar boven moet schreeuwen.’

‘Heeft je moeder je niet geleerd dat je niet met vreemden mag praten?’ vroeg ik.

‘Je kunt iedereen wel zijn,’ antwoordde hij.

‘Precies. Je hebt hier niets te zoeken, meneer Perseus.’

‘Dat ben ik helemaal met je eens,’ zei hij. ‘Maar als een koning besluit je leven kapot te maken, heb je daar niet veel over te zeggen.’ Hij schopte tegen een rots en stootte zijn teen. Zijn gezicht vertrok, maar hij maakte geen geluid.

Over welke koning had hij het? En waarom was hij dichtgeklapt toen ik over zijn moeder begon? Ik wilde antwoorden horen. Ik had behoefte aan verhalen, gezelschap en vriendschap, maar ik werd verscheurd door twijfels.